

vil i den Henseende henviser til England; idet mindste er det sagt mig, at den engelske Lovgivning er langt strengere i den her omtalte Henseende end det foreliggende Lovforslag. Med den ærede foregaaende Taler (Minestad) er jeg enig i, at Lovforslaget er uheldigt affattet, og jeg mener, at de 3 sidste Paragrafer, som angive den Maade, hvorpaa de Ulemper, som Forslaget vil afhjælpe, skulle fjernes, i flere Henseender ere upraktiske og uigjennemførlige; men det forekommer mig, at det er meget let at faae disse Ulemper af Veien. Ved Segnsloven af 1869 er der jo indrettet et Segnsyn, og man behøver jo blot at anvende dette i det foreliggende Tilfælde saaledes, at man fastsætter Afgjørelsen som alene hørende under Segnsynsmændene og udelukket ikke blot fra Landvæsenkommissionerne, men ogsaa fra Domstolene. Gjør man dette, tror jeg, at man uden stor Vanskelighed vil kunne faae ud af dette Lovforslag en brugelig Lov, der kan gjøre Gavn i mangfoldige Tilfælde.

Table: Det ærede Medlem, som sidder her lige over for (Minestad), har særlig glædet mig ved den Maade, hvorpaa han har taget dette Lovforslag. Han fremhævede først, hvor mange Urimeligheder der var i Formen. Han brugte meget stærke Ord, det vil sige, det Stærke ligger blot i, at naar han former Ordene paa den Maade, som han gjør, og dernæst taler i Bevidstheden om den juridiske Autoritet, som han har, saa maa de falde knusende tilbage paa En, der ikke er i Besiddelse af de samme Egenstaber som han. Jeg kan nu bære det. Men saa komme vi til Realiteten, og det ærede Medlem mente da, at det skulde være en saa aldeles urimelig Tanke, der laa i Forslaget, og saa sagde han ikke andet, men fastslog blot den eiendommelige Tanke, som ganske vist ved første Oieblik lyder saa faare overbevisende, nemlig, at enhver Mand maatte have Lov til at gjøre paa sin Eiendom, hvad han vilde. Om dette er en Betragtning, som staar sin Prøve overfor Samfundet, og om ikke det skulde kunne lykkes mig paa mangfoldige Punkter af vor Lovgivning at vise, at en Eier er begrændset i Benyttelsen af sin Eiendom ved mangfoldige andre Hensyn, det maa det ærede juridiske Medlem vide bedre end jeg. Hovedtanken i dette Lovforslag, som gaar ud paa, at, da Danmark dog væsentlig er et agerdyrkende Land, maa saa meget som muligt af Algerjorden beskyttes mod den Slæde, der kan tilføres den fra anden Side, synes mig at være saa ren og klar en Tanke, som nogen kan være, og skulde Udførelsen af denne Tanke føre til Indskrænkning i Enteltes Eiendomsret, saa bliver det virkelig mere Indskrænkning i deres Liebhaverier — for at bruge et tydf. Ord — end det bliver i den Gavn, som de have af deres Eiendom. Da jeg først havde Ordet, tillod jeg mig at sige, at i det virkelige Liv har der dog gjort sig nogle af disse Hensyn gjældende, idet

man nemlig overfor Skoveierne er kommen saa vidt, at det nu lyder som et gammelt Ord: Saa langt Roden gaar ind, og saa langt Grenene halde ud, skal der være en Plads imellem Segnet og Skoven. Det er som Fortsættelse af denne Tanke, men ogsaa navnlig af Hensyn til de mindre Agerbrug, som vi efterhaanden faae ved Udstrykningen, at jeg har indbragt dette Lovforslag; Tanken hviler ingenlunde paa et enestaaende Tilfælde; dog kunne enestaaende Tilfælde være saa forunderlig oplysende om, hvad man tror bagoed Autoriteterne at kunne byde de praktiske Hensyn i Livet, at al Forbauselse maa forstumme ligeover for sliq Afgjørelse. Saadanne Tilfælde kunne ganske vist bringe til, at man henvender sig til Lovgivningen om dog at faae Orden paa Slige Forhold. Naar det ærede Medlem for Sore Amts 2den Valgkreds (Alberti) mente, at man kunde bruge Segnslovens Segnsynsmand i Stedet for de 3 sidste Paragrafer, da har jeg allerede sagt, at jeg meget gjerne indlod mig paa Uendringer i de Bestemmelser, jeg her har foreslaaet; men jeg tror dog ikke, at de ere saa upraktiske i Livet, som det ærede Medlem sagde. Jeg mener, at der her handles om noget Andet end om Segn, og det var navnlig, fordi man ikke kunde fjerne Træer, der stode paa andre Steder end paa Segnet, at jeg har givet Loven den Stikkelse, hvori den i Alr foreligger; men skulde det lykkes det ærede Medlem at faae lempet Bestemmelserne i Segnsloven, saaledes at de fyldestgjøre den Tanke, som jeg har haft med Lovforslaget, skal jeg ikke have Noget derimod at erindre, kun at man ikke — og saaledes forstod jeg ogsaa det ærede Medlem — i Galen paa disse Segnsynsmand henger en Landvæsenkommission og en Overlandvæsenkommission for at faae slige smaa Spørgsmaal afgjorte. — Jeg skal nu ligeover for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Minestad) gjøre en Bemærkning, og denne Bemærkning gaar i Retning af det Sprog, som han fører, og som han vist maa anse for et mesterligt Sprog. Der gives ude i Livet et andet Sprog, og dette lader sig godt forstaa; men det lader ikke til, at det ærede Medlem kan forstaa det. Naar Taleren er om, efter hvilken Dmgang disse Træer skulle stævnes, saa veed enhver Landbo, hvad dermed er ment, men det er paa Landet, at denne Lov skulde gjælde, og ikke i Kriminal- og Politivretten. — Med Hensyn til de ulige Følger af denne Lov for Skoveierne vil jeg tillade mig en Bemærkning. Det kan jo ganske vist ske, at en Skov med sin Nordkant støder op til Algerjord, det er kun saadanne Skove, der kan blive Tale om her, og der kunde da blive Spørgsmaal, om der ikke kunde blive ublagt et større Stykke indenfor Skovgrædet, end det, som jeg før talte om, at Praxis havde gjort gjældende. Det vil med andre Ord sige: en Lettelse over for Fredsskoveierne; thi de kunne altid anvende det Stykke, som paa denne Maade fritoges for at have